

Sygn. akt I CNP 96/09

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marek Sychowicz

w sprawie skargi J.R. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 10 marca 2009 r., sygn. akt [...], wydanego w sprawie z powództwa J.R.

przeciwko H. S.A.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 grudnia 2009 r.,

odrzuca skargę;

zasądza od J.R. na rzecz H. S.A. kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 10 marca 2009 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił zażalenie powoda J.R. na postanowienie Sądu Rejonowego w W., którym odrzucona została apelacja powoda od wyroku tego Sądu, oddalającego powództwo o zasądzenie kwoty 4.978,67 euro (20.029,68 zł).

Powód wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia wymienionego na wstępie. Dla uprawdopodobnienia szkody spowodowanej wydaniem zaskarżonego postanowienia wskazał, że ze względu na wydanie tego postanowienia wyrządzona mu została szkoda niemajątkowa w postaci utraty zaufania do wymiaru sprawiedliwości, a poza tym w jego majątku powstała szkoda w wysokości 20.030,00 zł powiększona o należne odsetki za opóźnienie.

Pozwany – H. S.A., reprezentowany przez radcę prawnego, wniósł o odrzucenie skargi lub jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 424¹ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje tylko wtedy, gdy „przez wydanie” zaskarżonego orzeczenia została stronie wyrządzona szkoda. Właśnie z tego powodu, wśród tzw. konstrukcyjnych wymagań skargi, przewidziano obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, „spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy” (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie dopełnienie tego obowiązku lub nie wystąpienie szkody prowadzi do odrzucenia skargi a limie – w pierwszym wypadku z powodu nie spełnienia przez skargę wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., w drugim zaś z powodu jej niedopuszczalności (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Użyte w art. 424¹ § 1 sformułowanie „przez wydanie” oznacza, że między wydaniem orzeczenia zaskarżonego skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem a szkodą musi zachodzić związek przyczynowy, przy czym chodzi tu o normalny, adekwatny związek przyczynowy unormowany w art. 361 § 1 k.c. Brak takiego związku przyczynowego wyklucza stwierdzenie, że szkoda została stronie

wyrządzona przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, a to czyni skargę niedopuszczalną. W związku z tym w postanowieniu z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 18/05 (OSNC z 2006 r., nr 7-8, poz. 139) Sąd Najwyższy uznał, że postanowienie sądu drugiej instancji oddalające zażalenie na postanowienie sądu pierwszej instancji odrzucające skargę o wznowienie postępowania może być przedmiotem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia tylko wtedy, gdy szkoda zastała wyrządzona przez wydanie tego orzeczenia, a nie przez wydanie orzeczenia objętego skargą o wznowienie postępowania. Z tych samych powodów w postanowieniu z dnia 27 kwietnia 2007 r., I CNP 20/07 (niepubl.) Sąd Najwyższy przyjął, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia sądu drugiej instancji odrzucającego apelację od orzeczenia sądu pierwszej instancji jest dopuszczalna tylko wtedy, gdy szkoda została spowodowana przez wydanie tego postanowienia, a nie przez wydanie orzeczenia co do istoty sprawy, podważanego odrzuconą apelacją. Pogląd ten odnosi się także do postanowienia sądu drugiej instancji oddalającego zażalenie na postanowienie sądu pierwszej instancji o odrzuceniu apelacji.

O szkodzi majątkowej określonej przez powoda na kwotę 20.030,00 zł, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, można by mówić tylko wówczas, gdyby wyrok sądu pierwszej instancji oddalający jego powództwo był niezgodny z prawem. O tym jednak nie może świadczyć niezgodność z prawem postanowienia zaskarżonego przez powoda skargą o stwierdzenie niezgodności tego postanowienia z prawem. W postępowaniu o stwierdzenie tej niezgodności nie może być badane, czy wyrok sądu pierwszej instancji oddalający powództwo był niezgodny z prawem. Ewentualna szkoda wyrządzona wydaniem tego wyroku leży poza normalnym związkiem przyczynowym zachodzącym pomiędzy wydaniem postanowienia zaskarżonego przez powoda skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem a szkodą doznaną przez niego na skutek nie zasądzenia kwoty 20.030,00 zł.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje także w razie wyrządzenia tym orzeczeniem szkody niemajątkowej (postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 19 marca 2008 r., III CNP 10/08, OSNC ZD 2009, A, poz.3). Skarżący nie uprawdopodobnił jednakże poniesienia takiej

szkody. Twierdząc, że ze względu na wydanie zaskarżonego postanowienia wyrządzona mu została szkoda niemajątkowa w postaci utraty zaufania do wymiaru sprawiedliwości, powód nie określił, w jaki sposób szkoda ta mogłaby zostać naprawiona. W świetle przepisów prawa materialnego brak jest podstawy do żądania naprawienia takiej szkody. O szkodzie wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. można mówić jedynie wówczas, gdy jest to szkoda, która stosownie do przepisów prawa materialnego podlegałaby – w razie stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia – naprawieniu przez Skarb Państwa (art. 417¹ § 2 w zw. z art. 417 § 1 k.c.).

Z przytoczonych względów skargę wniesioną przez powoda należało uznać za niedopuszczalną wobec nie uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego postanowienia. Szkody tej nie stanowi bowiem ani nie zasądzenie wyrokiem sądu pierwszej instancji kwoty dochodzonej przez skarżącego, ani wyrządzenie mu szkody niemajątkowej w takiej postaci, jak ją określił w skardze.

Wobec powyższego, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. skarga podlega odrzuceniu.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 108 § 1 zd. pierwsze w zw. z art. 98 § 1 i 3 i art. 99 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 5 pkt 2 i § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).